

ע"פ 55562/01/18 - יצחק קריספיל נגד מדינת ישראל, שושנה קרן

בית המשפט המחוזי בנצרת

20 מרץ 2018

ע"פ 55562-01-18 קריספיל נ' מדינת ישראל ואח'

לפני : כבוד השופטת אסתר הלמן, ס. נשיא - אב"ד כבוד השופטת יפעת שיטרית כבוד השופט
סאב דבור
המערער
יצחק קריספיל

נגד

המשיבים
1. מדינת ישראל
2. שושנה קרן

ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום בטבריה (הכרעת דין מיום 19.10.17 וגזר דין מיום (2.1.18)

(כב' השופט יריב נבון) בת"פ 9365-05-16

נוכחים:

בשם המערער: עו"ד אבי מוסקוביץ מטעם הסניגוריה הציבורית

בשם המשיבה 1: עו"ד אביטל שרונה

בשם המשיבה 2: אין הופעה

המערער בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

השופט סאב דבור

1. בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט יריב נבון) בת"פ 9365-05-16. הערעור מתייחס, הן להכרעת הדין מיום 19.10.17 והן לגזר הדין, כפי שזה ניתן ביום 02.01.18.

עובדות כתב האישום והעבירות בהן הורשע המערער

עמוד 1

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות שעניינן **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן, **תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו**, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

3. על פי הנטען בכתב האישום, בזמנים הרלוונטיים, הייתה שושנה קרן (להלן: "**המתלוננת**") שכנתו של המערער והתגוררה בדירה הממוקמת בטבריה, כאשר בין המתלוננת למערער הייתה מחלוקת לעניין גבולות השטח. בתאריך 22.5.16, סמוך לשעה 12:30, בגבולות שטחיהם, תקף המערער את המתלוננת שלא כדין בכך שהשליך לעברה מוט ברזל, אשר פגע בידה השמאלית. כתוצאה ממעשה התקיפה הנ"ל נשרטה המתלוננת בידה. בהמשך לאמור, איום המערער על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בכך שאמר לה "יא בת זונה אני אהרוג אותך אם לא תצאי לי מהבית", זאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בנסיבות אלו, הגיע השוטר קובי אסידו (להלן: "**השוטר קובי**") למקום והפריד בין הצדדים. במעמד זה איום המערער שלא כדין על השוטר קובי באומרו לו, "אם לא תעשה לזה סוף אני אקח את החוק לידיים" (להלן: "**האירוע הראשון**").

4. עוד עולה מכתב האישום, כי לאחר שהמערער עוכב ונלקח לתחנת המשטרה בטבריה, עת המתין לחקירה בעקבות האירוע הראשון, ולאחר שהתבקש על ידי השוטרת חן מועלם (להלן: "**השוטרת חן**") שלא להשתמש במכשיר הפלאפון מאחר והוא מעוכב, תקף המערער את השוטרת חן בהשליכו כיסא לעברה אך השוטרת חן זזה והכיסא פגע ברגלה. המערער הרים שוב את הכיסא לעבר השוטרת חן, אך לאחר שרוסס על ידה בגז פלפל השליך את הכיסא לצד השני (להלן: "**האירוע השני**").

ההליכים בבית המשפט קמא

5. בפני בית המשפט קמא, כפר המערער בביצוע מעשי העבירה. בתשובתו לאמור בכתב האישום, הודה בקיומה של מחלוקת בינו לבין המתלוננת. אך, הכחיש את יתר העובדות המפורטות בכתב האישום. בנוגע לאירוע הראשון טען, כי לא תקף את המתלוננת וכי לא איום עליה והוסיף בצינון, כי מתיעוד-האירוע המצוי ברשותו ניתן להיווכח, כי המתלוננת אינה דוברת אמת. בנוגע לאירוע השני אשר התרחש בתחנת המשטרה, טען המערער להגנתו, כי לא תקף את השוטרת חן ולא איום עליה. נהפוך הוא, לגישתו, הוא זה אשר הותקף בברוטאליות ואף נלקח ממנו מכשיר הפלאפון שלו.

6. לאחר שנזקק לכל העדויות והראיות שבתיק, בית המשפט קמא, הרשיע את המערער בעבירות כפי שאלו יוחסו לו בכתב האישום. בהמשך, נגזר דינו של המערער והושתו עליו עונשים אלה:

1. 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין תיק זה.

2. הפעלת המאסר המותנה בן 4 חוד' שהוטל ביום 9.12.15 במסגרת ת"פ 56630-07-15. נקבע כי תקופות המאסר תרוצנה במצטבר, כך שסך הכל ירצה המערער 10 חודשי מאסר בפועל

(בניכוי ימי מעצרו).

3. הפעלת ההתחייבות הכספית בסך 2,000 ₪ שהוטלה בת"פ 56630-07-17 (בימ"ש השלום טבריה).
4. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים החל מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
5. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים החל מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור על עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.
6. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.
7. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת.
8. חתימה על התחייבות כספית על סך 5,000 ש"ח להימנע מלעבור עבירה בה הורשע או בגין כל עבירת אלימות וזאת למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר.

נימוקי הכרעת הדין של בית המשפט קמא

7. בית המשפט קמא, בחן כל אירוע בנפרד. ביחס לאירוע הראשון, לאחר שעמד על המסגרת הנורמטיבית של עבירת האיומים, מצא, כי בחינת מכלול הראיות ונוכח התרשמותו הישירה מן העדים שהעידו בפניו, הן מטעם המשיבה והן מטעם המערער, המשיבה הצליחה לבסס את הטענה לפיה, האמירה שהטיח המערער במתלוננת (ובהמשך בשוטר קובי), הינה אמירה המכילה תוכן מאיים וזאת בשים לב לעיתוי בו נאמרה ולרקע הדברים כפי שעמד בבסיס אמירתה (סעיף 11 להכרעת הדין).

בבחינת הראיות והעדויות, בית המשפט קמא התרשם מגרסת עדי המשיבה, ובעיקר מעדותה של המתלוננת, אשר נתן בה אמון מלא. יתר על כן, בית המשפט קמא, בחן היטב את גרסאות המערער ובנו, שהינם עדי הגנה, ומצא אף בהן משום חיזוק לנטען בכתב האישום, בכל הנוגע לאמירה כלפי המתלוננת.

מכאן, בית המשפט קמא המשיך ובחן אם יש באותה אמירה כדי לקיים אחר יסודות עבירת האיום. סופו של יום, קבע בית המשפט קמא, כי דברי המערער למתלוננת לפיהם - יהרוג אותה, מהווים איום מפורש שעניינו פגיעה בגופה של המתלוננת, אשר נועד, לכל הפחות, להפחידה ולהקניטה. תחושותיה של המתלוננת בהקשר זה, על רקע הסכסוך המתמשך, הובעו על ידה במהלך עדותה. לשיטת בית המשפט קמא, אדם מן היישוב, בנעליה של המתלוננת ובנסיבותיה, היה ללא ספק חש תחושה זהה. כך הוסיף בית המשפט קמא וקבע, כי התקיים גם היסוד הנפשי הנדרש שכן, המערער אמר את הדברים בכוונה להפחיד את המתלוננת ולהרתיעה.

8. בית המשפט קמא המשיך ובחן את הפן הנורמטיבי של עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בהינתן מכלול הראיות אשר הונחו על שולחנו, ונוכח האמון שהוענק לעדותם של עדי המשיבה (אשר ניתן היה להתרשם בנקל עד כמה לא נוח להם המעמד אליו נקלעו בעל כורחם בשל התנהלות המערער כלפיהם) בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי המערער ביצע את המיוחס לו, כפי עובדות כתב האישום, הן באשר לאיום כלפי המתלוננת והן באשר לתקיפתה. בית המשפט קמא מצא לכך תמיכה גם בראיות שהוצגו (בין אם זה סרטון (מוצג ת/2) ובין אם זה תמונות שהוגשו (מוצג ת/5)).

9. כך גם ביחס לטענה בדבר האיום, אותו השמיע המערער כלפי השוטר קובי. לאחר שעמד על מגוון העדויות, להן מצא תימוכין בראיות נוספות, דוגמת הסרטון אותו צילם בנו של המערער, קבע בית המשפט קמא, כי המשיבה השכילה להרים את הנטל ולהוכיח את יסודותיה של עבירת האיומים ויסודות מעשה התקיפה הגורם חבלה של ממש, כמפורט בכתב האישום.

בית המשפט קמא, אף קבע, באותו הקשר, כי "אדם מן היישוב, בנעלי השוטרים במקום, ודאי היה חש תחושה דומה לנוכח הסכסוך בין המערער למתלוננת ובעלה, לנוכח טון דיבורו של המערער שהפגין בשל כך שהשוטרים לא נאותו לתמוך בגרסתו. לא למותר לציין כי אף התנהגות המערער באולם בית המשפט, במהלך הדיונים בעניינו, יש בה כדי ללמד כי מתקשה הוא עד מאוד לכבוש את יצרו ואת כעסו. המערער הגיב בקול רם לאמירות שונות של עדי התביעה ואף הגיב בתוקפנות מילולית לשאלות התובעת" (סעיף 37 להכרעת הדין).

10. כך גם ביחס לאירוע השני, אשר התרחש בתחנת המשטרה. בית המשפט קמא מצא לנכון להאמין לגרסתם של עדי התביעה, תוך דחיית גרסתו של המערער, לגביה קבע, כי זו אינה אמינה. בית המשפט קמא הטעים, כי גרסת המערער רצופה תהיות וסתירות וקשה לדלות ממנה גרסה ברורה ואחידה. לאורך עדותו, הפריז המערער בתיאוריו. להבדיל מגרסתו המופרכת של המערער, מראיות המשיבה ניתן היה להסיק בצורה חד משמעית, כי המערער השליך כיסא לעבר השוטרת ופגע ברגלה, זאת במהלך מילוי תפקידה כשוטרת בתחנת המשטרה. בכך, התקיימו הן הרכיב העובדתי והן הרכיב הנסיבתי של העבירה. לא זו אף זו, בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי הנפה או זריקה של כיסא לעבר שוטרת מטווח קצר, כפי העולה מהראיות שהובאו בפניו, יש בה כדי לבסס אף את המחשבה הפלילית המלווה עבירה זו, קרי - מודעות הן באשר לטיב המעשה, והן באשר להתקיימותן של הנסיבות האופפות מעשה שכזה. בהינתן מסד עובדתי זה, קבע בית המשפט קמא, כי המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה בנוגע להוכחת יסודותיה של העבירה הרלוונטית.

11. דומה, כי הכרעת הדין מבוססת כולה על שיקולי מהימנות הבוקעים מתוך התרשמותו הישירה של בית המשפט קמא מהעדים אשר העידו בפניו. מלבד זאת, בית המשפט קמא מצא חיזוק ותמיכה לגרסתם האמינה של עדי המשיבה, גם בראיות עצמאיות וחיזוניות.

גזר דינו של בית המשפט קמא

12. בבואו לגזור את דינו של המערער, עמד בית המשפט קמא על הערכים החברתיים אשר נפגעו תולדה לביצוע מעשי-העבירה, התייחס למידת הפגיעה בהם, תוך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בהתאם לכך, קבע בית המשפט קמא מתחם עונש הולם, הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל, אותם ניתן לרצות בעבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. כן, מאסר מותנה מרתיע, קנס כספי הנע בין 1,000 ₪ ל- 5,000 ₪, חתימה על התחייבות ופיצוי למתלוננת.

13. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בחן בית המשפט את מידת פגיעת העונש במערער. עוד, התייחס בית המשפט קמא למידת נטילת האחריות מצד המערער, חזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב. עוד נקבע, כי העובדה שהמערער בחר לנהל את משפטו עד תום אינה עומדת בעוכריו. יחד עם זאת, אינה מקנה לו את הזכות להקלה, במידת מה, בעונשו, במיוחד שעה שלא הודה ולא נטל אחריות על מעשיו.

כפי מסקנותיו של בית המשפט קמא, התנהלותו של המערער, אף כלפי גורמי אכיפת החוק, ראוייה לגינוי. יחסו המזלזל כלפי השוטרים, הובע מפורשות במהלך שמיעת הראיות, כאשר באמתחתו ובפיו טענות רבות בנוגע לאופן התנהלותם של שוטרי משטרת-טבריה בקשר לתלונות שהוגשו על ידו. בית המשפט קמא הוסיף וקבע, כי התנהלות בלתי שגרתית זו, באה לידי ביטוי עת סירב המערער להתייבב בפני הממונה על עבודות שירות ואף התריס כלפי בית המשפט קמא, בתום ישיבת הטיעונים לעונש, כי - אין בכוונתו לעשות כן וכי מי שתוקף שוטר מקומו בבית הסוהר.

בית המשפט קמא לא פסח גם על טענות שהועלו בנוגע לעברו ואופיו החיובי של המערער ותרומתו לחברה; טענות שנבחנו, על ידי בית המשפט קמא, גם לאור עברו הפלילי של המערער.

14. על רקע מכלול שיקולים אלה, הגיע בית המשפט קמא למסקנה, כי על העונש לשקף נכונה את הגמול ההולם למעשיו של המערער תוך הבעת סלידה מהם. המערער פגע בשלוות נפשם של המתלוננים והגדיל לעשות עת פגע פיזית הן במתלוננת והן בשוטרת. לנוכח האמור, הטעים בית המשפט קמא, כי - אין מנוס מהטלת ענש בדמות מאסר בפועל, מאחורי סורג וברית, לצד עונשים נוספים.

הודעת הערעור ונימוקה

א. נימוקים ביחס להכרעת הדין:

האירוע עם המתלוננת

15. שגה בית המשפט קמא בקבעו, כי מעדותו של המערער עצמו עולה, כי אין הוא מכחיש את טענת האיום כלפי המתלוננת, וזאת בניגוד להכחשתו הגורפת בתשובתו לכתב האישום. אין בעובדה, כי

המערער אישר, כי קילל את המתלוננת, בלהט הוויכוח שנתגלע ביניהם, כדי ללמד על דברי איום ולו לכאורה. כפי הנטען על-ידי המערער, בין השניים התפתח ויכוח שגלש לחילופי אמירות קשות, שאף אושרו בחלקן על ידי המתלוננת. מכאן ועד להרשעת המערער במעשה עבירה שעניינה איומים, המרחק עודנו רב, כך לשיטת המערער.

16. יתרה מזו, שגה בית המשפט קמא, עת הסיק אודות דברי איומים לכאורה שהושמעו, כביכול, על-ידי המערער, דווקא מאמירותיהם של המערער ובנו, אשר אישרו, כי בלהט הוויכוח הוחלפו בין הצדדים אמירות פוגעות. צוין, כי מת/1, כמו גם מפלט משל"ט ת/12, עולה, כי המערער ובנו הם אלה שהתקשרו למוקד 100.

17. בקלטת ת/2, שצולמה ע"י בנו של המערער והמתעדת את האירוע נשוא כתב האישום, אין כל אזכור לדברים אותם תיעד השוטר קובי בת/1. שגה בית המשפט קמא עת העדיף את ת/1 על פני ת/2 - סרט צילום המתעד אובייקטיבית את האירוע.

18. דברי האיום אותם מייחס השוטר למערער אינם מקבלים כל ביטוי בת/2. יתרה מזו, שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי אמירה ולפיה המערער "טיפל" בצד השני מהווה דברי איום. אין באמירה זו כדי לגבש את יסודות עבירת האיום - בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לרע"פ 2038/04 (לם).

19. לא ברור מה אבחנה ומה טעם עמדו בבסיס החלטתו של בית המשפט קמא עת בחר לאמץ חלקים מסוימים מהקלטת ת/2 תוך שהוא דוחה חלקים אחרים לגביהם העדיף את גרסת המתלוננת ו"עדים מטעם" שהינם בעלי עניין אישי בסכסוך.

20. כפי טענת המערער, לו אכן איים המערער על השוטר ותקף את המתלוננת, מדוע לא עוכב לתחנת המשטרה בגין מעשיו אלו ומדוע לא מסרה המתלוננת לשוטרים אשר הגיעו לזירת האירוע, על אודות מעשי האיום והתקיפה. העובדה שלא עשתה כן, מלמדת, כי המערער לא תקף אותה. עינינו הרואות, ב-ת/2 המתלוננת היא זו שמרימה לבנה, מעשה שאינו מוכחש על ידה, הגם שניסתה למזער.

21. מוסיף המערער וטוען, כי כל אמירה, לפיה בנו של המערער "טיפל" בקלטת, אין לה על מה לסמוך. דווקא המשטרה היא זו שביקשה את סרטי הצילום ועשתה בהם שימוש כחומר חקירה.

22. עוד שגה בית המשפט קמא, משלא נתן דעתו לכך שהמתלוננת לא התלוננה בפני השוטרים על מעשה התקיפה שהופנה כלפיה, בפרט על רקע המשקל המשמעותי שניתן היה להעניק לאותנטיות הנעוצה, בין היתר, במידיות שבהגשת התלונה.

23. נימוקיו של בית המשפט קמא אין בהם די כדי ליישב את הסתירה הקיימת בין טענת המתלוננת כי הותקפה לבין התיעוד ב-ת/2 והיעדר האזכור אודות כך בת/1, אותו ערך השוטר שהגיע למקום. השוטר אף ציין, כי לא הבחין בכל סימנים על ידיה.
24. גם אחיה של המתלוננת, מר סימון סולטן, לא מסר לשוטרים בהזדמנות הראשונה, כי המערער השתולל ואיים. העד טען, כי המערער איים גם עליו, אך התקשה להסביר מדוע לא הגיש תלונה. עד זה ניזון מאת המתלוננת ומשכך, אין להעניק לעדותו כל משקל ראיתי בהיותה עדות מפיי השמועה. לעומת זאת, עד זה אישר, כי המתלוננת הייתה עצבנית מאוד, צעקה וקיללה. כן טען, כי לא הבחין בכך שאחותו מזיזה לבנה, אף שעמד בסמוך אליה.
25. ב"כ המערער הפנה את הזרקורים גם לעובדה, כי מוט הברזל לא הובא, לא נתפס, וממילא לא הוצג בפני בית המשפט קמא. גם עדים פוטנציאליים, שאינם קרובים למתלוננת, לא הובאו למתן עדות. מנגד, סמך בית המשפט את ידו על עדי המשיבה, תוך שייחס להם גישה אובייקטיבית, אף שהינם מקורבים למתלוננת ובעלי עניין בסכסוך הקיים בינה לבין המערער.
26. גם הודעתו של עד תביעה מס' 4, מר אליהו שלום נעים, המקורב למתלוננת, עומדת בסתירה ל-ת/1 ואף לעדותו הוא עצמו. לא זו אף זו, בין עדותו לבין דברי העד סולטן ו/או גרסת המתלוננת, קיימות סתירות מהותיות. כך למשל, עד זה טען, כי המערער השליך את הפטיש ואף איים עליו. בעדותו, אף ניסה העד להטיל דופי במהימנות תיעוד האירוע על ידי בנו של המערער, שעה שטען כי הצילום נעשה באופן חלקי ומגמתי.
27. לגישת המערער, עדות המתלוננת רצופה שקרים ואי-דיוקים. יתרה מזו, היא סותרת את עדותם של עדי התביעה - מר סימון סולטן ומר אליהו נעים, ככל שהדבר נוגע לאופן התרחשות האירוע, כפי המתואר על ידם וכן בזיקה לסרטון ת/2. בשים לב לסתירות הנ"ל, שגה בית המשפט קמא, משמצא את עדותה מהימנה, שעה שזו עומדת בסתירה אף ל-ת/2. יתר על כן, המתלוננת התחמקה ממתן תשובה לשאלה - האם היא נהגה באלימות והתכוונה להשליך דבר מה על המערער.
28. בניגוד לעדויות המתלוננת ובעלה, אין כל עדות ב-ת/2 לסימני שריטה ו/או דם על זרועה. גם מ-ת/14 לא ניתן ללמוד על פציעתה, כפי המתואר על ידיה. הדבר גם אינו מקבל ביטוי בדו"ח הפעולה נשוא ת/1. חזקה היא, כי, שוטר יתעד חבלה ו/או פציעה של אדם כלשהו, ככל שהייתה קיימת פציעה שכזו. מקום בו אין תיעוד שכזה, משמע - אין פציעה.
29. עוד שגה בית המשפט קמא עת התעלם מניסיונות המתלוננת לגמד ולמזער את התנהגותה האלימה, הבוטה והמאיימת כלפי המערער. במהלך עדותה אף הוסיפה והכפישה את המערער שעה שייחסה לו גניבת מים וחשמל, דברים שלא בא זכרם בעובדות כתב האישום.

30. יודגש, כי, טענת המתלוננת בדבר השלכת המקל והפטיש לעברה אינה מתועדת ב-1/ת והיא אף לא טרחה להציג בפני השוטרים את החפצים שלטענתה הושלכו לעברה ופגעו בזרועה. כן, טענתה לפיה - היא מסרה לשוטרים על אודות הפגיעה בה במוט ברזל, נסתרה על ידי השוטר קובי.
31. שגה בית המשפט קמא משלא נתן דעתו למניעים אשר עמדו בבסיס טענות המתלוננת ולעובדה, כי בינה לבין המערער מתנהל סכסוך אזרחי מתמשך, כאשר המתלוננת עושה שימוש בהליך הפלילי לצורך השגת רווח בהליך האזרחי.
32. גם עדות בעלה של המתלוננת הינה - מגמתית ורצופה אי דיוקים. העד טען, כי צילם את הפגיעה מספר שעות לאחר האירוע, אולם בתמונה נראה דם טרי. אין לייחס לתמונות ולעדויות כל משקל ראיתי. כמו כן, אין כל ודאות, כי אכן ידה של המתלוננת היא המתועדת בתמונה.
33. אמירת המערער לשוטר, כי אם לא ישים לזה סוף ייקח את החוק לידיו הובהרה על ידי המערער. מדובר בסגנון דיבור באמצעותו ביקש המערער לבטא את מורת רוחו מהתנהלות המתלוננת כלפיו ומכך שהמשטרה עומדת חסרת אונים מולה, ולא בדברי איום.
34. שגה בית המשפט קמא בקביעה, כי מדובר בדברי איום. התרשמות בית המשפט מסגנון וטון הדיבור הגבוה של המערער, אין בה, כשלעצמה, כדי להצדיק את מסקנותיו מרחיקות הלכת באשר לכוונות אשר עמדו ביסוד דבריו. ההסברים שנתן המערער מעידים על אדם ספונטני, ללא כוונה להרשים את בית המשפט או מי מהסובבים אותו. יחד עם זאת, אין להסיק, כי, כוונה להפחיד ו/או להקניט מאן דהוא, היא זו שעמדה בבסיס התנהלותו.

האירוע בתחנת המשטרה

35. שגה בית המשפט קמא עת התעלם מסתירות מהותיות שהתגלו בין עדויותיהם של השוטרים - קובי אסידו, השוטר חן מועלם והשוטר דודיק כהן. מעדות השוטר קובי עולה, כי התזת גז הפלפל באה על רקע השלכת הכיסא על השוטרת. אולם, השוטרת עצמה מסרה בעדותה, כי ריססה את הגז רק כאשר המערער עמד להרים את הכיסא פעם נוספת ולהשליכו לעברה.
36. השוטר קובי משוכנע, כי הבחין בכיסא פוגע בשוטרת חן וכי אך בשלב זה השוטרת ריססה את המערער בגז פלפל. מנגד, השוטר דודיק ציין, כי המערער הניף כיסא באוויר ולפתע הבחין בעננה של גז פלפל, או אז, השליך המערער את הכיסא לכיוון המדרגות ולא לעבר השוטרת, ככל הנראה עקב התזת הגז.

גרסה זו עומדת בסתירה לעדות השוטרת חן ולעדות השוטר קובי.

37. השוטר קובי מסר בעדותו, כי הבחין במערער מניף כיסא בהזדמנות אחת בלבד, בעוד השוטרת העידה, כי חוותה פעמיים אקט של השלכת כיסא לעברה. גם עדויותיהם של עדים אלו באשר למעשה נשוא עבירת האיומים אינן מתיישבות האחת עם השנייה. הוסף לכך, השוטר קובי העיד בציינו, כי השוטרת חן ריססה את המערער בגז פלפל שעה שזה האחרון השליך את הכיסא לעברה, בעוד לשיטת השוטרת עצמה, היא ריססה אותו בגז רק כשהניף את הכיסא בפעם השנייה.

38. גרסת השוטרת חן לפיה לא עצרה את המערער רק בשל העובדה, כי שוחח עם מוקד 100, אינה מתיישבת עם תוכן ההקלטה למוקד 100 שהושמעה לה בעת חקירתה הנגדית. כמו כן, טענתה, כי המערער צעק, לא נתמכת בעדויות אחרות. יתר על כן, לטענתה, היא נפגעה ברגלה מהשלכת הכיסא, אולם, אין תיעוד באשר לפגיעה ו/או חבלה כלשהי. ועוד, גרסתה, כי הזהירה את המערער 3 פעמים שלא ישליך לעברה את הכיסא ורק אז התיזה עליו גז פלפל, עומדת בסתירה להיגיון ולשכל הישר. אף, תמוה הדבר, כי הכיסא שהושלך לא עורר רעש כלשהו והדבר לא נשמע על ידי יתר השוטרים.

גרסת המערער

39. שגה בית המשפט קמא, עת דחה את גרסת המערער אשר לא נתגלו בה סתירות, שיקפה את המציאות והייתה מידתית, ללא כוונה למזער את חלקו של המערער בשני האירועים. גרסתו סבירה, הגיונית ואף מגובה בקלטת ת/2. המערער הבהיר, כי הניף את הכיסא לאחר שביקש להתגונן מפני התזת הגז. גרסתו, לפיה - הוא השליך את הכיסא הצידה, זוכה לתמיכה וגיבוי אף מדברי השוטר דודיק, לפיהם הכיסא הושלך לעבר המדרגות.

לחילופין, נימוקים ביחס לגזר הדין:

40. שגה בית המשפט קמא משגזר על המערער עונש מאסר בפועל וכן הפעיל מאסר על תנאי התלוי ועומד כנגדו.

41. המערער יליד 1953, מעולם לא ריצה מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. בבסיסו של האירוע הראשון עומד סכסוך אזרחי הקיים בין המערער לבין שכניו, המתלוננת ובעלה. המערער אינו מנהל אורח חיים עברייני ועברו, כמו גם מעשיו בהווה, מלמדים כי ענין לנו באדם חיובי ונורמטיבי. המערער שירת בעברו בשיטת 13 ותרם רבות לביטחון המדינה. את פעילותו ותרומתו לחברה המשיך בסיוע לאוכלוסייה נזקקת באזור מגוריו ועזר לנוער בסיכון. המערער פעל ועודנו פועל, גם כיום, בפעילות התנדבותית למען רווחת תושבי עירו.

42. שגה בית המשפט קמא בקביעתו, כי בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן הייתה מוחשית וממשית. על אף שציין, כי הנזק שנגרם לא היה רב, החמיר בעונשו של המערער. כן, שגה בקביעת מתחם העונש ההולם וכן בקביעת העונש הראוי למערער בתוך המתחם.

43. העונש הראוי למערער, בנסיבות המקרה, הינו עונש צופה פני עתיד, כך שאין להשית עליו רכיבי ענישה שענינם - מאסר בפועל, קנס ופיצויים.

תשובת המשיבה לערעור

44. בדיון בפנינו, עתרה המשיבה לדחות את הערעור על שני חלקיו. ביחס לערעור על הכרעת הדין, הטעימה המשיבה, כי ענין לנו בהכרעת דין המבוססת על התרשמות ישירה ממידת אמינותם ומהימנותם של העדים, כפי שהעידו בפני בית המשפט קמא, כך שבמקרים כאלו, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה. דברים אלה תקפים שבעתיים, מקום בו לא עלה בידי המערער להצביע על עילת התערבות כלשהי.

45. ביחס לעבירות שבוצעו כלפי המתלוננת, בית המשפט קמא האמין למתלוננת ולשאר העדים מטעמה שצפו בהתרחשות, נשוא כתב האישום, עת נכחו בזירת האירוע. לשיטת המשיבה, מקבץ הראיות משמש כתמונה אחת שלמה ובהירה, כאשר כל ראיה תומכת ברעותה ומשלימה אותה.

46. ביחס לסרטונים כפי שהונחו על שולחנו של בית המשפט קמא, לגישת המשיבה, אלה לא סותרים כלל את גרסאות העדים מטעמה ואף לא את התרשמות בית המשפט קמא. נהפוך הוא, צפייה בסרטונים (כפי העולה אף מדו"חות הצפייה של השוטרים (מוצג ת/7)) מובילה לקראת מסקנה, לפיה - הדמויות המעורבות בהתרחשות העובדתית היו נסערות. כן, שומעים את הרעש של הברזל, רואים אנשים מתכופפים ואף נשמעת צעקה "מה אתה מנסה להרוג אותו". ברי - כי אין בכך כדי לסתור את עדותה של המתלוננת ו/או את גרסתם של יתר עדי המשיבה. דומה, כי הדבר אף מחזק את פרשת התביעה, בהקשר זה.

47. לענין עבירת האיומים, לטענת המשיבה, המערער מודה בביצוע עבירת איומים בציינו, כי יכול להיות שבלהט הדברים היו דברים. כך גם בחקירתו הנגדית, השיב המערער, כי בלהט הדברים היו דברים "בכיוון". יוצא אפוא, כי, במבחן אובייקטיבי של "האדם הסביר" בנסיבות העניין, בהינתן הרקע של האירוע, כפי שבית המשפט נחשף אליו, קמה ומזדקרת לה עבירת האיומים. המשיבה הפנתה גם לסרטון השני במוצג ת/2 ממנו עולה, כי המערער אמר לשוטר קובי, שאם לא יעזרו לו הוא ייקח את החוק לידים ושהוא יטפל בעניין.

48. באשר לאירועים בתחנת המשטרה, בית המשפט קמא בחר, בצדק, להאמין לשוטר חן. שני שוטרים

העידו אודות האירוע הנ"ל, כאשר עדויותיהם משתלבות יחד. גם אם היו אי אילו אי דיוקים, עדיין - אין לזקוף זאת לחובתם. מדובר באירוע שכל אחד מהעדים התבונן עליו, החל משלב שונה ובעמדו בזווית ראייה שונה. הוסף לכך, אי הדיוקים הנטענים, אינם יורדים לשורשו של עניין ובטח לא במידה כזו שמצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. כך גם ביחס לתיעוד שבת/1; ועובדה היא, כי מסמך זה נערך על ידי השוטר קובי בתום האירוע בתחנת המשטרה, ולא בזמן אמת במהלך האירוע עצמו. מכאן, באשר לתהייה של המערער - מדוע המתלוננת לא הזכירה את מעשה התקיפה והאיומים כבר בזירה עצמה אינה יכולה לסייע בידי המערער. כן, מהסרטון עולה, כי המתלוננת סיפרה לשוטר אודות זריקת הפטישים.

49. בית המשפט קמא לא האמין לא למערער ולא לבנו. אשר על כן, כיום, אין הצדקה להתערב בקביעות אלה, גם בשים לב לדברי המערער, כפי שהשתקפו במהלך חקירתו הנגדית, ואשר חיזקו במידה מסוימת את גרסתם של עדי התביעה.

50. ביחס לסרטון, גם בנו של המערער בעצמו הודה שההקלטה לא הייתה רציפה וזו נקטעה מעת לעת. העובדה שזו נתפסה על ידי המשטרה לא הופכת אותה לראיה אותנטית שלמה ומלאה שמטה את הכף דווקא לכיוון אימוץ גרסת המערער.

51. מכאן לגזר הדין; גם כאן אין הצדקה להתערבותה של ערכאת הערעור. המתחם אשר נקבע על ידי בית המשפט קמא הינו סביר וכך גם מיקומו של העונש הראוי בתוך המתחם. עניין לנו במערער עם עבר פלילי לאורך השנים, כאשר ביצע את העבירות דכאן עת ריחף מעל ראשו מאסר על תנאי ואף התחייבות, שיסודם במעשה תקיפה שבוצע כלפי אותה מתלוננת. המערער אינו נוטל אחריות על מעשיו. כן, לא הוצג טעם כלשהו המצדיק אי הפעלת המאסר המותנה ובמצטבר. המשיבה אף ביקשה להוסיף, כי, על אף שביצוע גזר הדין, ככל שעניינו תשלום הפיצוי - לא עוכב (בית המשפט עיכב רק את ביצוע רכיב הענישה נשוא המאסר בפועל), עדיין, לא מצא המערער לנכון לשלם את שיעורי הפיצוי אשר נפסקו לחובתו, על אף חלוף המועד לכך.

52. המשיבה 2, היא המתלוננת, ביקשה גם לומר את דברה ביחס לפיצויים שנפסקו. זו ציינה שמדובר בסכום זעום בהשוואה למסכת הייסורים שעברה ובשים לב ליחסו האלים של המערער כלפיה וכלפי בעלה. לדידה, היא לא עשתה מאום, לא הזיקה למערער ולא פגעה בו.

דין והכרעה

הערעור ביחס להכרעת הדין

53. אפתח ואציין, כי טענות המערער כנגד הכרעת הדין מתייחסות לממצאי עובדה ומהימנות כפי שאלה נקבעו על-ידי בית המשפט קמא. יודגש, כי, בית המשפט קמא הגיע למסקנתו המרשיעה, על סמך

התרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים אשר העידו בפניו ובתוך כך, גם מסמכים וראיות אחרות אשר הוצגו לו. עינינו הרואות, לאורכה ולרוחבה של הכרעת הדין שזורות קביעות של מהימנות-עדים מהן ניזון בית המשפט קמא בהגיעו למסקנתו המרשיעה. בית המשפט קמא שמע את העדים והתרשם מאמינותם ומהימנותם ואף מצא להם תמיכה בראיות ובמוצגים אשר הוגשו לו.

54. כלל נקוט הוא, כי במקרים כגון דא, נטייתו של בית המשפט שלרעור להתערב הינה מצומצמת וזו שמורה אך למקרים נדירים וחריגים (בשונה מהמקרה העומד בפתחנו) בהם הוכח, כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה ומתיישבת עם חומר הראיות (ראה לדוגמה; ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 לפסק דינה של השופטת ארבל (30.11.09); ע"פ 3914/05 אלחרר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 שם (10.11.08); ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769, 780)).

55. בבחינת הכרעת דינו של בית המשפט קמא, נראה, כי בדיקת הראיות נעשתה בקפידה רבה, והמערער לא הצביע על טעם מיוחד המצדיק את התערבותו. בית המשפט קמא, שמע את העדים, התרשם מהם, צפה בסרטונים ובתמונות שהוגשו, קבע ממצאי מהימנות, היה ער לסתירות ולאי הדיוקים שצצו בדבריהם, כך שכל הטענות אשר הועלו, במסגרת הערעור כאן, זכו כבר להתייחסות המקיפה של בית המשפט קמא אשר בחן אותן אחת לאחת ועדיין, בצדק, בא לכלל מסקנה, כי המשיבה הצליחה להרים את הנטל המוטל על שכמה, מעל לכל ספק סביר.

56. בבחינת מעלה מהצורך, אתיחס להלן לחלק מהדברים. כאמור, כתב האישום מפרט שני אירועים, האחד התרחש במתחם הבית בטבריה והשני, בתחנת המשטרה. ביחס לאירוע הראשון, בו יוחסה למערער עבירה של איומים ותקיפה, מהחומר אשר הונח על שולחננו, עולה בבירור, כי צדק בית המשפט קמא עת קבע, כי הוכח קיומו של בסיס עובדתי, הדי בו לביסוס האמור בכתב האישום בכל הנוגע לאמירת המערער כלפי המתלוננת.

57. מעיון בפרוטוקולי הדיון של בית משפט קמא, עולה, כי גם המערער עצמו במהלך חקירתו בבית המשפט קמא, לא שלל באופן חד משמעי את הטענה לפיה איים על המתלוננת, בצינו:

"אני לא אמרתי את זה, יכול להיות שבלהט הדברים נשמע לה ככה, למיטב ידיעתי לא אמרתי, אם אמרתי לא הייתה לי כוונה לזה"
(עמ' 62 לפרוטוקול, שורות 28-29).

58. יתר על כן, עד ההגנה, מר לביא קריספיל (בנו של המערער), בעדותו העיד כך:

"ש. אתה שמעת את אבא שלך אומר לשושנה "אם לא תצאי"

מהשטח שלי אני אהרוג אותך?

ת. אני מניח שכן.

(עמ' 74, שורות 15-16)

לצד עדויות וראיות אלו, אשר באו דווקא מכיוונו של המערער ועדיו, קיימות עדויות המשיבה בהן מצא בית ה משפט ליתן אימון מלא. כך למשל, המתלוננת העידה בציינה, כי עת הגיע המערער למקום, אמר לה: **"יא בת זונה, אני אהרוג אותך, אני אראה לך מאיפה באת, זה השטח שלי, את לא תגיעי לשטח שלי"** (עמ' 30, שורות 14-15).

עדות זו זכתה לאישוש ותמיכה מתוך עדויותיהם של שני עדי תביעה שנכחו באירוע עצמו והעידו אודות הדברים שאירעו, הראשון - אחיה של המתלוננת, מר סימון סולטן, והעד הנוסף מר אליהו נעים, חבר משפחה. שניהם שמעו את הצעקות ואת דברי האיום מפיו של המערער ובית המשפט קמא מצא ליתן אמון מלא בדבריהם.

59. בכך לא סגי; עצם הוכחתה של האמירה המיוחסת למערער, אין בה, לכשעצמה, כדי להוכיח את יסודותיה של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. עבירה זו דורשת קיומו של מעשה איום המופנה כנגד המאויים, נפגע העבירה. בהתאם להלכה הפסוקה, מבחנו של האיום הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר, "אדם מן הישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאויים. ראה ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פד"י מג(3) 384. באותו עניין נפסק כך:

"האיום עצמו זו התנהגות, בדרך כל שהיא, העלולה לנטוע בליבו של אדם רגיל, פחד או חרדה. המבחן לקיומו של רכיב זה הוא אובייקטיבי."

ביחס ליסוד העובדתי ראה גם רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (להלן: **"פרשת לם"**):

"ניתן, איפוא, לסכם ולקבוע כי לשיטתנו, היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל דיבור או התנהגות שיש בהם איום במובנו האובייקטיבי, הנבדקים בנסיבותיו הסובייקטיביות של המאויים. האיום צריך להיקלט אצל המאויים...."
שם, פסקה 31.

באשר ליסוד הנפשי הדרוש לצורך הוכחת העבירה, כך נקבע בפרשת לם:

"ניתן, אפוא, לסכם ולקבוע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפיות. בהתקיים מודעות ברמת הסתברות

גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק.

60. ולענייננו; כפי שקבע בית המשפט קמא, ובצדק, דברי המערער מהווים איום מפורש לפגיעה בגופה של המתלוננת, אשר נועד, לכל הפחות, להפחידה ולהקניטה ואדם מן הישוב, בנעליה של המתלוננת, לנוכח הסכסוך המתמשך בין הניצים, היה ללא ספק חש תחושה זהה. באשר ליסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו, גם יסוד זה התקיים, זאת מאחר והמערער אמר את הדברים בכוונה להפחיד את המתלוננת ולהרתיעה, לנוכח המחלוקות הקשות הקיימות בין השניים.

61. תמים דעים אני עם מסקנותיו של בית המשפט קמא גם ביחס לאירוע התקיפה של המתלוננת. עדותה האמינה של המתלוננת עצמה, לצד עדויותיהם של שאר עדי המשיבה, מר סימון סולטן ואליהו נעים, אשר צפו בהתרחשויות ואף זכו לאימונו של בית המשפט קמא, ניווטו לקראת מסקנה מבוססת לפיה - המערער ביצע את מעשה התקיפה, כפי המיוחס לו.

חיזוק נוסף לכך, מצא בית המשפט קמא בתמונות, אשר צולמו על ידי בעלה של המתלוננת (מוצג ת/5), בהן ניתן להבחין במערער מתכופף ומחזיק חפץ בידו ואף את החבלה שנגרמה למתלוננת בידה השמאלית. בהקשר זה, ניתן להפנות גם לעדותו של השוטר חוסאם עסאקלה, אשר גבה את אמרתה של המתלוננת ביום האירוע, כאשר לדבריו - הוא הבחין בשריטה קטנה הנראית כשריטה טרייה (עמ' 56 לפרוטוקול, שורה 17).

בשונה מהתרשמותו באשר למהימנות תיאוריהם של עדי התביעה, בית המשפט קמא, לא מצא לנכון לתת אימון בגרסתו של לביא קריספיל - בנו של המערער. הוא הותיר רושם של עד המנסה להלך בין הטיפות ולסייע לאביו. כך לדוגמה ציין העד בחקירתו הנגדית:

"ש. אני שואלת על הסרטון שכן צילמת.

ת. לא היה שום דבר שהושלך עליהם, הורידו ראשים כי אולי חשבו

שיושלך עליהם, אבל לא הושלך שום דבר.

ש. למה הם חשבו שהולך עליהם

ת. כי אולי הם ראו שהוא הרים משהו, הוא לא אמר שלא, אבל

הוא לא השליך משהו."

(עמ' 72, שורות 27-31)

בנוסף, צפייה בסרטון (מוצג ת/2, אשר צולם, כאמור, על ידי בנו של המערער) מובילה למסקנה, כי מישהו התקרב למערער וצעק לעברו: **"אתה רוצה להרוג אותו... למה זרקת עליו ברזל?"**. כן, במהלך הדברים פונה המתלוננת למערער ושואלת אותו: **"אתה מרים עליי פטיש?"**

62. לגישת המערער, קיימת סתירה בין דברי המתלוננת לבין התיעוד שבת/2. צפינו בסרטון ולא הצלחנו לרדת לסוף דעתו של המערער באשר לטענה בדבר קיומה של סתירה מעין זו. דומה, כי גרסת המתלוננת ותיאוריה באשר למעשה האיומים ולאקט התקיפה מתיישבים דווקא עם תוכן הסרטון. מצפייה בסרטון ניתן להיווכח, כי, בשלב כלשהו, אלו שנכחו בזירת האירוע הראשון, בסמוך למערער, מתכופפים, זאת מיד לאחר שנשמע קול חבטה. לאחר מכן, מתקרב אדם למערער וצועק לעברו באשר למעשה הנעוץ בזריקת ברזל. כך, רואים גם את המתלוננת עת פונה למערער ומפנה אליו שאלה בקשר להרמת פטיש לעברה.

כאן המקום לציין, באשר לסרטון עצמו, כי, אין בעובדה, כי המשיבה ביקשה לקבל את הסרטון לידיה כדי ללמד על היות הסרטון אובייקטיבי ו/או אמצעי צח שדרכו ניתן להשקיף על האירוע בשלמותו, באופן חד וברור. כמפורט, לאורך הכרעת הדין של בית המשפט קמא, מעורבותו הפעילה של לביא קריספיל, בנו של המערער, באירועים, יש בה כדי לעורר ספקות באשר למהימנות התיעוד המצולם. הטענה, כי המדובר בסרט צילום המתעד באופן אובייקטיבי את שאירע, אינה נכונה ואין בה כדי לסייע מערער.

63. מסקנה דומה קיימת גם ביחס לעבירה של איומים כלפי השוטר קובי. המערער עצמו לא הכחיש, כי אמר את הדברים ואף הוסיף, כי זה סגנון הדיבור שלו ובהזדמנות אחרת העיד: **"כן אמרתי בלהט הדברים, יכול להיות שאמרתי דברים שלא הייתי צריך להגיד"** (עמ' 67, שורה 19).

יוצא כי, המערער עצמו אישר, כי הדברים יצאו מפיו. כמו כן, השוטר קובי נחקר בהקשר זה ואף הוגש דו"ח הפעולה אותו ערך (מוצג ת/1) המתעד את דברי המערער באותו הקשר.

השאלה העומדת על הפרק הינה, האם יש באותם דברים כדי לבסס את יסודות עבירת האיומים? בית המשפט קמא קבע ובצדק, כי לא ניתן לנתק את אמרותיו של המערער כלפי השוטרים מן הסביבה בה נאמרו. הוכח, כי בין הצדדים שרר סכסוך מתמשך ולפי התיעוד אשר הוגש לבית המשפט קמא, ניתן להיווכח שהתנהגות המערער במקום כללה צעקות רמות הן כלפי המתלוננת ובעלה והן כלפי יתר הנוכחים, ואף כלפי השוטרים. מכאן, אמירת המערער לפיה, "יקח את החוק לידי, בנסיבות בהן נאמרה, מלמדת היא על כוונה ברורה להפחיד ו/או להקניט מאן דהוא. אדם/שוטר מן היישוב, בנעליהם של השוטרים שנכחו במקום, ודאי היה חש תחושה דומה, על רקע הסכסוך הקיים בין הצדדים, וזאת גם בשים לב לטון הדיבור והזעם שהפגין המערער, בשל כך שהשוטרים לא ניאותו לתמוך בגרסתו.

למותר לציין, כי פירוש האמירה - "לקחת את החוק לידיים" הינה - לעשות משהו שרק בעל סמכות יכול לעשותו; כך שמעשה האיום שלא כדין צץ ומזדקר מעצם האמירה.

64. תמונה טענתו של המערער, כפי שזו עולה מתוך נימוקי הודעת הערעור, לפיה, כביכול, המתלוננת לא התלוננה בפני השוטרים, אודות מעשה התקיפה ובכך היא כבשה את עדותה. עיון במוצג ת/1 מעלה, כי בזמן שהגיע השוטר קובי למקום, נמסר לו, כי המערער ניסה לתקוף את המתלוננת עם מוט ברזל. בזמן

שאותו שוטר שוחח עם המערער, הוא התחיל לאיים, כי אם לא יעשה סוף לדברים, הוא יקח את החוק לידיים ויטפל בצד השני. בהמשך, ציין השוטר, כי בעקבות כך הודע למערער, כי הוא מעוכב לתחנה בגין איומים (ת/1 שורות 3-5 שם). יוצא כי, גם אם המתלוננת עצמה לא ציינה באוזני השוטר את דבר הפגיעה באותו רגע נתון, עדיין, הדבר הובא לידיעתו של השוטר קובי עת הגיע לזירת האירוע. יתרה מזו, בסמוך לאחר אותו אירוע, ניגשה המתלוננת למשטרה ומסרה את עדותה ובכלל זה פירטה, אודות אירוע התקיפה, שכאמור, בא זכרו קודם לכן באוזניו של השוטר קובי עת הגיע למקום האירוע.

65. נבצר מבינתי להתחקות גם אחר הטענה שהועלתה באשר לעדותו של עד התביעה, אחיה של המתלוננת, מר סימון סולטן. לטענת המערער, עד זה ניזון מהמתלוננת, כך שעניין לנו בעדות מפי השמועה. האומנם? המערער מפנה בהקשר זה לעדותו של העד בבית המשפט קמא עת העיד, שם בעמ' 16 שורה 26, כי המידע המתקבל על ידו הינו מהמתלוננת.

עיון בפרוטוקול בית המשפט קמא, מראה, כי אכן, העד העיד כך (שם, עמ' 16 שורה 26). אולם, הדברים נאמרו בהקשר אחר שאין בינו לבין המסקנה אליה הגיע המערער, בהעלותו טענה זו, ולא כלום. בהמשך לאותם דברים, באותו עמוד, המשיך העד והעיד כך:

"ש: ביום שאירע האירוע, עבדת עם פועלים.

ת: כן, פועל שלי. הוא הגיע מאחד הכפרים פה ליד טבריה.

ש: ואיפה בדיוק אתה עבדת.

ת: נכנסתי מתחת למרפסת להתחיל לחפור יסודות לעמודים, והוא הגיע.

ש: מה הוא עשה.

ת: התפרץ, השתולל, זרק ואיים, גם עליי."

(עמ' 16, שורות 27 - 32)

ניסיונו של המערער לנעוץ בלב עדותו של האח, טענה של "עדות שמועה" נסמכת היא על כרעי תרגולת ועדיף לה אילולא נטענה כלל.

גם טענתו של המערער ביחס להרמת לבנה על ידי המתלוננת אינה מובנת כלל ועיקר. המתלוננת בעדותה לא שללה, כי הרימה לבנה והיא המשיכה בציינה, "יכול להיות שהרמתי לבנה אבל לא זרקתי עליו שום דבר" (עמ' 34, שורה 22). למותר לציין, כי גם צפייה בסרטון ת/2 אך מחזקת זאת שכן, המתלוננת נצפתה מרימה לבנה ולצד פעולה זו, לא נצפתה כל פעולה של השלכת הלבנה לעבר מאן דהוא. מכאן, גם טענתו זו של המערער אין לה על מה לסמוך ודינה להידחות.

66. האירוע השני המפורט בכתב האישום, הוא אירוע תקיפת השוטרת בתחנת המשטרה; המערער הפנה לסתירות הקיימות כביכול בין עדויות שלושת השוטרים; השוטר קובי, עדות השוטרת חן (המתלוננת) וכן עדותו של השוטר דודיק כהן.

השוטרת חן - המתלוננת - מסרה בעדותה, כי המערער הניף פעמיים כיסא לעברה. בפעם הראשונה זה פגע בה ברגלה ובפעם השנייה, עת הרים המערער את הכיסא, היא ריססה אותו בגז פלפל וכתוצאה מכך המערער זרק את הכיסא הצידה לכיוון המדרגות. בית המשפט קמא התרשם, בדבר מהימנות עדותה של המתלוננת וכי, אין לה כל אינטרס להעליל על המערער עלילת שווא.

גם כאן, לא ברורה הטענה בדבר סתירה הקיימת בעדויות השוטרים. השוטרים שמעו צעקות, כאשר השוטר קובי צפה ראשון במתרחש ומכאן עדותו, כי הכיסא פגע במתלוננת ואילו השוטר דודיק, אשר הגיע בשלב מאוחר יותר, הבחין אך בשלב השני עת הניף המערער את הכיסא שוב והתכוון להשליכו אל עבר המתלוננת; או אז, ריססה אותו השוטרת חן בגז פלפל והכיסא הושלך הצידה.

בית המשפט קמא מצא להאמין לעדים אלה וקבע, כי גרסאותיהם משלימות זו את זו ומתארות התרחשויות בנקודת זמן שונה. ויודגש, השוטר דודיק עצמו העיד, כי הוא נכנס "לחצי סיטואציה" (עמ' 13, שורה 17).

לא אחטא למטרה, אם אפנה שוב לקביעותיו של בית המשפט קמא באשר לגרסתו של המערער, אותה מצא כלא אמינה. גרסתו הצטיירה כרצופה תהיות וסתירות. בהזדמנות אחת, בהודעתו במשטרה, הודה, כי הרים כיסא (ת/6, שורות 36-37). אולם, בהמשך, סיפק גרסה אחרת ולא ניתן היה לדלות ממנו קו הגנה אחיד.

67. בהתבסס על המובא לעיל, גם לאור העובדה, כי מדובר בהכרעת דין המבוססת על ממצאי מהימנות, כאשר לא הוכחה כל עילה להתערבותו, לא מצאתי כל יסוד המצדיק התערבות בהכרעת הדין המבוססת היטב.

הערער ביחס לעונש

68. לחילופין, בפי המערער טענות ביחס לחומרת העונש אשר הוטל עליו.

69. בית המשפט קמא פסע במתווה של תיקון 113 לחוק העונשין, אשר לפיו קבע את מתחם העונש ההולם. כן, הוא קבע את הענש הראוי למערער בגדרי אותו מתחם.

70. על חומרתה של תופעת יישוב סכסוכים בדרכים אלימות, עמדו בתי המשפט לא אחת, תוך הדגשת הצורך במלחמה באלימות אשר התפשטה בחברתנו והפכה לנפוצה. ראה בהקשר זה לדוגמה מיני רבים את ע"פ 6560/15 נסראלדין סריס נ' מדינת ישראל (02.05.2016), שם נקבע:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו..... לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים"

כך גם ביחס לעבירות של אלימות שבוצעו כנגד שוטרים; תקיפה של גורם האמון על אכיפת החוק בעת מילוי תפקידו מתאפיינת בחומרה יתרה, על הטעמים לכך עמד כב' השופט ס' גובראן (בדימוס) בע"פ 9878/09 מדינת ישראל נ' מוסא (פסקה 26 שם):

"משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרתי במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור אכזריות. שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי. ללא הגנה ראויה על אוכפי החוק לא תוכל המדינה להבטיח לציבור הרחב אכיפה יעילה של החוק והבטחת הסדר הציבורי".

71. בשים לב לנסיבות האירוע מושא כתב האישום, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, כן, על רקע העובדה, כי ענין לנו במספר עבירות הכלולות תחת קורת הגג של כתב אישום אחד, אשר בוצעו כלפי יותר מאדם אחד ובשני מקומות שונים; דומה, כי מתחם העונש אותו קבע בית המשפט קמא הינו סביר ומאוזן ואין מקום להתערב בו.

72. בית המשפט קמא התייחס, בצדק, לעובדה, כי המדובר ברצף של אירועים; תחילתם במעשי איומים ואלימות שהופנו כלפי המתלוננת והמשכם (לאחר שהגיעו שוטרים למקום) באיום על השוטר קובי. לא זו אף זו, המערער הגדיל לעשות, עת המשיך בהתנהלותו האלימה גם לאחר שעוכב לתחנת המשטרה ותקף שוטרת על ידי כך שהשליך לעברה כיסא שפגע ברגלה.

73. לדידי המערער, הנזק אשר נגרם אינו חמור ועובדה היא שהמתלוננות אף לא נזקקו לטיפול רפואי. בהקשר זה יצוין, כי אין להתעלם ממידת הנזק הרב שעלול היה להיגרם. רק בנס אותו מוט ברזל אשר הושלך לעבר המתלוננת, לא פגע בה וכך גם כחוט השערה היה בין הנזק הזעום שנגרם לשוטרת לבין נזק רב יותר. הוסף לכך, תקיפה של השוטרת בתוך מתחם תחנת המשטרה זועקת "דרשני" ומלמדת, כי אין מורא דין או דין על המערער.

74. ניכר, כי בית המשפט קמא גם בחן בתוך כך את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ובכלל זה, מידת פגיעת העונש במערער, שאלת נטילת האחריות של המערער וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב (כאשר בענייננו, המערער לא הודה, לא נטל אחריות והמשיך לדבוק בחפותו, לאורך כל ההליך הפלילי), אי-שיתוף הפעולה עם רשויות אכיפת החוק ובמיוחד התייחס לסירובו של המערער להתייבב בפני הממונה על עבודות שירות. בית המשפט קמא לא פסח גם על אלה - התנהגות חיובית בעברו של המערער ותרומתו לחברה, נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה מסוימת על ביצוע מעשה העבירה וכן, עברו הפלילי של המערער. כל אלה זכו להתייחסותו של בית המשפט קמא.

יפה לעניין זה אף פסק הדין אליו הפנה בית המשפט קמא ברע"פ 8289/17 **אורי גפן נ' מדינת ישראל** (20.12.17), במסגרתו נידון עניינו של מערער אשר הצהיר, כי אינו מעוניין לבצע עבודות שירות - כמו המערער כאן. כך נקבע שם:

"עיון בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מעלה, כי דחיית הערעור התבססה על התנהלותו הכללית של המבקש, הן בפני בית המשפט והן בפני הממונה, והיא זו שהביאה לשלילת האפשרות להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. יש להזכיר, כי משעלתה האפשרות בבית המשפט לתעבורה להורות כי מאסרו של המבקש יבוצע על דרך של עבודות שירות, הצהיר המבקש בפני בית המשפט לתעבורה כי הוא אינו מעוניין בכך. אפשרות זו עלתה פעם נוספת בפני בית המשפט המחוזי, אך ניכר כי התנהלותו של המבקש אל מול הממונה על עבודות השירות, שבאה לידי ביטוי באי התייבבותו לפניו והיעדר שיתוף הפעולה עימו, מאיינת את האפשרות להסתפק בעונש מאסר בדרך זו. לטעמי, די בזאת כדי לדחות את האפשרות לביצוע עונש המאסר על דרך של עבודות שירות."

75. בבחינת העונש אשר הוטל בסופו של יום על המערער, ניכר, כי מדובר בעונש סביר, מאוזן ומידתי ההולם הן את נסיבות ביצוע העבירה והן את נסיבות העושה.

76. גם עת בחר בית המשפט קמא להפעיל את עונש המאסר המותנה במצטבר, בצדק הוא עשה זאת, שכן, הכלל הוא, כי עונש מאסר מותנה שמופעל, ירוצה, באופן כללי ובהיעדר נסיבות מיוחדות, במצטבר ולא בחופף (סעיף 58 לחוק העונשין; ראו גם ע"פ 3869/09 **סלימן נ' מדינת ישראל** (28.12.2009); ע"פ 2774/12 **אלברט אבשלומוב נ' מ"י** (19.03.13)). בענייננו, לא הועלתה טענה כזו, כי אם,

נטען, כי לא היה מקום להפעיל את המאסר המותנה כלל. גם כאן, אין מקום להיזקק לטענה מעין זו שכן, רק בנסיבות מתאימות יאות בית המשפט להאריך את התנאי במקום להורות על הפעלתו, ובטח לא במקרים כגון דא.

רק כאשר בית המשפט איננו רואה להשית על המערער עונש מאסר, וכאשר הפעלת המאסר המותנה תוביל לתוצאה בלתי צודקת, מוסמך בית המשפט להורות "מטעמים שיירשמו" על הארכת תקופת התנאי להבדיל מהפעלתו. יפים לענייננו דבריה של השופטת א' פרוקצ'יה, לפיהם:

"שיקול הדעת הניתן לבית המשפט בהארכת עונש מאסר מותנה מתמקד במצבים שבהם מוצדק לתת למערער הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה. עצם אורכו של עונש המאסר על תנאי שהוטל בגין הליך קודם אינו טעם מיוחד להארכתו, במיוחד כאשר המערער אינו מראה סימנים אמיתיים של הכרה והפנמה של משמעות התנהגותו הפלילית" (רע"פ 7391/08 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (14.9.2009)).

77. בשולי פסק הדין, למותר להזכיר את "הזהירות היתרה הנדרשת מצד מי שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה, להימנע מביצוע עבירה פלילית" (רע"פ 3021/14 ספיר נ' מדינת ישראל, (13.5.2014)). המערער ביצע את העבירה עת ריחף מעל ראשו מאסר על תנאי אף בעבירה שבוצעה בעבר כלפי אותה מתלוננת.

78. באשר לגובה סכום הפיצוי שנפסק לטובת המתלוננת; כאן המקום לציין, כי ענין לנו בסכום הנופל בגדרי מתחם העונש ההולם אשר נקבע ואין כל מקום להתערב בו.

79. מעבר לנדרש, אזכיר את ההלכה הידועה לפיה - ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה (ראו למשל ע"פ 1961/12 מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 שם (27.02.13); ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל (05.9.11); ע"פ 5024/12 מסעאד נ' מדינת ישראל (30.10.2012)). ברי, כי מקרה זה אינו נמנה עם אותם מקרים המצדיקים התערבות.

80. לאור המקובץ לעיל, לו דעתי תישמע, הייתי ממליץ לחברותי לדחות את הערעור על שני רכיביו.

ס. הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד

מסכימה

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

השופטת יפעת שטרית

מסכימה

י' שטרית, שופטת

הוחלט, אפוא, פה אחד, לדחות את הערעור על כל רכיביו, כמפורט בפסק דינו של השופט דבור.

ניתן והודע היום ד' ניסן תשע"ח, 20/03/2018 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטרית, שופטת

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא**